

Nieuwsbrief STAB OGR Updates

Nummer 23, 2020

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:3440](#) 06-11-2020

Strafrecht/handelen in afwijking van vergunning

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:9876](#) 26-11-2020

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Holland

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:9696](#) 19-11-2020

Omgevingsvergunning/Bergen

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2020:3776](#) 13-11-2020

Omgevingsvergunning milieu/Tubbergen

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2020:4025](#) 12-11-2020

Verzoek om handhaving Wnb/Fryslân

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:9107](#) 05-11-2020

Handhaving/Noord Holland

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2819](#) 25-11-2020

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets/Maasdriel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2821](#) 25-11-2020

Bestemmingsplan en omgevingsvergunning/gemeente Noord-Beverland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2797](#) 25-11-2020

Bestemmingsplan/Lochem

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2812](#) 25-11-2020

Besluit spoedeisendheid sanering/Maassluis

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2711](#) 17-11-2020

Wnb-vergunning/Groningen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2576](#) 04-11-2020

Handhaving/Someren

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2613](#) 04-11-2020

Bestemmingsplan/Sluis

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2606](#) 04-11-2020

Aanspraak voorziening Calamiteitenfonds Mijn(water)schade/Brunssum

RECHTSPRAAK

Besluit spoedeisendheid sanering/Maassluis

Noodzaak spoedige sanering vanwege ecologische risico's.

Casus

De locatie is van 1928 tot 1930 opgehoogd met verontreinigde baggerspecie. Daarna zijn van 1962 tot 1975 op de locatie de woonwijken Vogelbuurt en Burgemeesterswijk gebouwd. Uit bodemonderzoeken sinds 1990 blijkt een grillig verontreinigingspatroon. In 2005 heeft het college vastgesteld dat sprake is van meerdere gevallen van ernstige bodemverontreiniging en dat er geen sprake is van humane en verspreidingsrisico's, maar wel van ecologische risico's. Op basis van een in 2008 uitgevoerd triadeonderzoek heeft het college geconcludeerd dat het gebruik van de bodem niet leidt tot zodanig actuele risico's, dat een spoedige sanering noodzakelijk is. In de uitspraak van 26 augustus 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BJ6030, heeft de Afdeling geoordeeld dat het college dit besluit niet op het uitgevoerde triadeonderzoek heeft kunnen baseren en heeft het besluit om die reden vernietigd. Mede naar aanleiding van deze uitspraak van de Afdeling is de Handreiking Triade 2011 opgesteld.

In 2017 is opnieuw een triadeonderzoek uitgevoerd om de ecologische risico's vast te stellen. Op basis van de onderzoeksresultaten heeft het college zich wederom op het standpunt gesteld dat bij het huidige gebruik van wonen met tuin geen sprake is van onaanvaardbare ecologische risico's. Het college heeft daarom vastgesteld dat bij het huidige of het toekomstige gebruik een spoedige sanering als bedoeld in artikel 37, eerste lid, van de Wbb niet noodzakelijk is.

Appellant woont in de Vogelbuurt en kan zich niet met dit besluit verenigen. Hij is van mening dat sanering van de verontreiniging urgent is.

Rechtsvraag

Is het uitgevoerde triadeonderzoek dat ten grondslag ligt aan het bestreden besluit representatief en betrouwbaar voor de verontreinigingssituatie?

Uitspraak

De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat dit triadeonderzoek niet overeenkomstig de Handreiking Triade 2011 is uitgevoerd. Gelet op de gekozen spreiding van de monsternamepunten binnen de locatie, ziet de Afdeling ook geen grond voor het oordeel dat het onderzoek in zoverre geen representatief beeld kan geven van de daar aanwezige verontreiniging.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2812

Zaaknummer: 201906771/1/R1

Wetsartikelen: 37 lid 1 Wbb

RECHTSPRAAK

Aanspraak voorziening Calamiteitenfonds Mijn(water)schade/Brunssum

***Een beslissing op grond van de Schaderegeling Stichting
Calamiteitenfonds is een besluit in de zin van de Awb.***

Casus

[Wederpartij] heeft op 4 mei 2017 verzocht om een voorziening uit het Calamiteitenfonds voor haar woning aan de [locatie] te Brunssum. De woning ligt op de breuklijn van de concessie van de voormalige staatsmijn Hendrik en vertoont scheurvorming als gevolg van de mijnbouwactiviteiten.

In 2015 is het Calamiteitenfonds opgericht, dat wordt beheerd door de Stichting. De Staat der Nederlanden, de provincie Limburg en de gemeenten in de voormalige mijnbouwstreek hebben hierin € 2 miljoen gestort ten behoeve van het treffen van bouwtechnische voorzieningen, in die gevallen waarin de veiligheid van wonen niet meer is gewaarborgd. De schade moet het gevolg zijn van beweging van de bodem die is veroorzaakt door de aanleg en/of exploitatie van mijnbouwwerken. Daaronder is schade door bodembewegingen begrepen die het gevolg zijn van het geleidelijk vollopen van mijnen met mijnwater sinds het staken van het oppompen van dat mijnwater in 1994. De (rechtsopvolgers van de) voormalige exploitanten van die mijnbouwwerken en de Staat der Nederlanden erkennen geen aansprakelijkheid voor het ontstaan van die schade. Het Calamiteitenfonds is een noodvoorziening waarop een beroep kan worden gedaan, in afwachting van een algehele regeling voor de vergoeding van schade door delfstoffenwinning, waaronder steenkoolwinning. De noodvoorziening is bedoeld voor schrijnende woonsituaties waarin de veiligheid van wonen niet langer is gewaarborgd. De noodvoorziening bestaat uit bouwtechnische voorzieningen in natura en niet uit een uitkering aan de verzoeker.

In hoger beroep is in geschil of het bestuur redelijkerwijs het besluit van 6 november 2017 mocht intrekken en de aanvraag om een voorziening uit het Calamiteitenfonds alsnog mocht afwijzen.

Rechtsvraag

Staat tegen een beslissing van het bestuur op grond van de Schaderegeling Stichting Calamiteitenfonds Mijn(water)schade Limburg beroep bij de bestuursrechter open?

Uitspraak

De Afdeling stelt vast dat het bestuur van de Stichting, een privaatrechtelijke rechtspersoon die is opgericht om op geld waardeerbare voorzieningen aan derden te verstrekken, aangemerkt kan worden als een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1 eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. In dit geval is aan de twee cumulatieve vereisten voldaan dat het verstrekken van geldelijke uitkeringen of voorzieningen in beslissende mate wordt bepaald door één of meer bestuursorganen als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb (het inhoudelijke vereiste) en dat de voorzieningen in overwegende mate gefinancierd worden door één of meer bestuursorganen als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb (het financiële vereiste). Zie r.o. 5.1 van de uitspraak van de Afdeling van 17 september 2014, ECLI:NL:RVS:2014:3379.

De Schaderegeling is vastgesteld door het bestuur en bevat de criteria en de procedure voor de toekenning van een noodvoorziening. In artikel 11.2 van de akte van oprichting van de Stichting is bepaald dat het vaststellen, wijzigen of opheffen van deze schaderegeling onderworpen is aan de voorafgaande goedkeuring van het college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg. Op 24 juli 2015 is een Bestuurlijk Akkoord gesloten tussen de provincie Limburg en de twaalf gemeenten in Zuid-Limburg, waarin is vastgelegd dat de verdeelsleutel bij een concrete bijdrage uit het Calamiteitenfonds 50% Rijk, 25% provincie is en dat 25% door de gemeente waarin het specifieke schadegeval zich voordoet, moet worden bijgedragen.

De Afdeling stelt vast dat er geen wettelijke grondslag is aan te wijzen voor de Schaderegeling en dat de regels, zoals die in de Schaderegeling zijn opgenomen, moeten worden aangemerkt als beleid in de zin van artikel 1:3, vierde lid, van de Awb.

De Schaderegeling is een beleidsregel, waarmee het bestuur van de Stichting een nadere invulling en concretisering van zijn algemene bevoegdheid tot het verstrekken van op geld waardeerbare voorzieningen ten laste van de publieke middelen geeft. Op grond van artikel 4:84 van de Awb is het bestuur verplicht om overeenkomstig deze beleidsregel op aanvragen om schadevergoeding te beslissen.

De Schaderegeling heeft gelet op de onder 2 beschreven context waarbinnen die regeling is opgesteld, een publiekrechtelijk karakter, zodat een beslissing op basis van de Schaderegeling

moet worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Dit oordeel sluit aan bij een ontwikkeling in de rechtspraak die mede vorm heeft gekregen in de uitspraken van de Afdeling van 14 mei 1986, ECLI:NL:RVS:1986:AM9085 (*Metroschade*) en 1995, ECLI:NL:RVS:1995:ZF1850 (*Silicose*).

Uit het voorgaande volgt dat de beslissing, waarbij het bestuur de aanvraag van [wederpartij] om een voorziening heeft afgewezen, dient te worden aangemerkt als een besluit, waartegen rechtsmiddelen konden worden ingesteld.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2606

Zaaknummer: 201907045/1/A2

Wetsartikelen: 1:1 lid 1 Awb, 1:3 Awb en 4:84 Awb

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Lochem

Belangen bij herontwikkeling van het plangebied voor woningen wegen hier zwaarder dan het belang bij behoud van de silotoren en de aanbouw van een molen.

Casus

Het plan biedt het juridisch-planologisch kader voor de bouw van maximaal 20 woningen op een voormalig bedrijfsterrein en een onbebouwd terrein. Aan de noordzijde van het plangebied staat een molen met aanbouw. De oorspronkelijke molen is in 1825 gebouwd. In 1925 is de bovenzijde verwijderd en vervangen door een silotoren en is ook een aanbouw gebouwd ten behoeve van de bedrijfsactiviteiten van het veevoederbedrijf dat voorheen op het perceel gevestigd was. Het plan voorziet in de instandhouding van de historische molenromp, maar niet in de bescherming van de silotoren en de aanbouw van de molen.

Rechtsvraag

Moeten de silotoren en de aanbouw bij de molen behouden blijven?

Uitspraak

Het betoog van appellanten komt erop neer dat het plan ook moet voorzien in de bescherming van de silotoren en de aanbouw van de molen. In wat zij aanvoeren ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de raad niet in redelijkheid daarvan heeft kunnen afzien. De Afdeling overweegt daartoe dat de raad heeft toegelicht dat de molen niet als monumentwaardig wordt beschouwd. Een verzoek van de Erfgoedvereniging Heemschut Gelderland om de molen aan te wijzen als gemeentelijk monument, is bij besluit van 19 januari 2018 afgewezen door het college van burgemeester en wethouders van Lochem en dit besluit is onherroepelijk. De raad heeft verder toegelicht dat overleg tussen belanghebbende en de gemeentelijke monumentencoach ertoe heeft geleid dat een onderscheid wordt gemaakt tussen de romp van de molen, die de belangrijkste historische waarde heeft en daarom wordt behouden, en de later toegevoegde silotoren en aanbouw, die voor sloop in aanmerking

komen. Naast het verschil in historische waarde, acht de raad daarvoor van belang dat de toren en aanbouw in een slechte technische staat verkeren. Volgens de raad brengt restauratie en aanpassing van die onderdelen naar de eisen uit het Bouwbesluit 2012 onevenredig hoge kosten met zich. Die kosten kunnen niet worden gefinancierd met hergebruik als bijvoorbeeld museum, horeca of woning. Voor de molenromp wordt restauratie wel haalbaar geacht. Appellanten hebben dit niet betwist en evenmin onderbouwd dat de silotoren en de aanbouw zodanig grote cultuurhistorische waarden hebben, dat zij ondanks het voorgaande in stand moeten worden gelaten. Gelet hierop heeft de raad in redelijkheid een groter gewicht kunnen toekennen aan de belangen bij herontwikkeling van het plangebied voor woningen, dan het belang bij behoud van de silotoren en de aanbouw.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2797

Zaaknummer: 202001525/1/R4

Wetsartikelen: Bouwbesluit 2012

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan en omgevingsvergunning/gemeente Noord-Beverland

De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de raad bij de beoordeling van de geluidhinder als gevolg van het plan had moeten uitgaan van het door de WHO aanbevolen maximale geluidniveau van 45 dB Lden.

Casus

De gemeente heeft een bestemmingsplan vastgesteld en omgevingsvergunning verleend voor de realisatie van drie windturbines met een tiphoogte van 150 meter ter vervanging van drie minder hoge windturbines. Eigenaren van nabijgelegen woningen en recreatiewoningen vrezen voor geluidsoverlast en gezondheidsschade.

Rechtsvraag

1. Had de raad, gezien de aanbevelingen van de WHO over omgevingsgeluid van 2018 terzijdestelling van artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit, een maximale geluidbelasting van 45 dB L_{den} moeten hanteren?
2. Zijn de aanbevelingen van de WHO aan te merken als een ieder verbindende verdragsbepalingen in de zin van artikel 94 van de Grondwet?
3. Is er wetenschappelijk bewijs voor een aantoonbaar verband tussen windturbinegeluid en volksgezondheid?

Uitspraak

1. De windturbines moeten voldoen aan de geluidnormen die in artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit zijn opgenomen. Uit de plantoelichting volgt dat de raad voor de aanvaardbaarheid van geluidhinder bij de vaststelling van het plan de hierin opgenomen geluidnormering als uitgangspunt heeft genomen.

Voor zover appellanten aanvoeren dat getoetst had moeten worden aan de aanbevelingen van de WHO, overweegt de Afdeling als volgt. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 24 december 2019, ECLI:NL:RVS:2019:4442, onder 14.2, over het windpark De Groene Delta, heeft overwogen, betreft het door de WHO aanbevolen maximale geluidniveau van 45 dB L_{den} voor windturbinegeluid – in tegenstelling tot het aanbevolen geluidniveau vanwege onder meer wegverkeer, railverkeer en luchtvaart – een ‘voorwaardelijke aanbeveling’. Bij ‘voorwaardelijke aanbevelingen’ is er minder zekerheid over de doeltreffendheid van de voorgestelde aanbeveling. Dit kan blijken de aanbevelingen van de WHO onder andere zijn ingegeven door de mindere kwaliteit van het bewijs van een netto voordeel. Ook heeft de Afdeling overwogen dat de aanbevelingen van de WHO algemeen van aard zijn en dat gelet op het vorenstaande het aanbevolen maximum van 45 dB L_{den} geen dwingende status heeft.

2. De aanbevelingen van de WHO zijn niet aan te merken als een ieder verbindende verdragsbepalingen in de zin van artikel 94 van de Grondwet. Er is daarom geen aanleiding om met terzijdestelling van artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit te oordelen dat de raad de aanbevolen maximale geluidbelasting van 45 dB L_{den} van de WHO had moeten hanteren. Wat betreft het karakter van de aanbeveling acht de Afdeling van belang dat, anders dan appellanten veronderstellen, het EHRM in de beslissing van 26 februari 2008, ECLI:CE:ECHR:2008:0226DEC003766404%22]}>ECLI:CE:ECHR:2008:0226DEC003766404, geen oordeel geeft over de status van de aanbevelingen van de WHO en het door de WHO aanbevolen maximale geluidniveau van 45 dB L_{den}.

3. In de uitspraak over windpark De Drentse Monden en Oostermoer, onder 119.2, is de Afdeling nader ingegaan op de effecten van windturbinegeluid op de gezondheid. In het deskundigenbericht dat in die procedure is uitgebracht, is vermeld dat er op basis van de huidige wetenschappelijke inzichten geen bewijs is voor directe effecten van windturbines op de gezondheid. Dit geldt ook voor de gestelde gezondheidsrisico's van laagfrequent geluid van windturbines. De verwijzing van appellanten naar het genoemde artikel van het ANP, maakt het vorenstaande niet anders, nu daarin, zonder nadere onderbouwing, alleen staat dat de GGD onder andere voor geluidoverlast door windmolens waarschuwt. Daarnaast geeft het overgelegde rapport van het RIVM ‘Motie Schonis en de WHO-richtlijnen voor omgevingsgeluid (2018). Het doel heiligt de middelen’ van 5 juni 2020 geen grond voor de conclusie dat er een direct wetenschappelijk verband is tussen windturbines en gezondheidsklachten. Nog daargelaten dat dit rapport dateert van na de bestreden besluiten, gaat dit rapport in algemene zin in op de achtergronden van de WHO-richtlijnen en het Nederlandse beleid en welke mogelijkheden er zijn om het beleid te verbeteren. Het rapport bevat echter geen specifieke conclusies over windturbines op basis waarvan zou kunnen worden geconcludeerd dat wetenschappelijk bewijs bestaat voor de gevreesde

gezondheidsklachten als gevolg van windturbinegeluid. Gelet op het vorenstaande ziet de Afdeling in het aangevoerde evenmin aanleiding voor het oordeel dat de raad bij de beoordeling van de geluidhinder als gevolg van het plan had moeten uitgaan van het door de WHO aanbevolen maximale geluidniveau van 45 dB L_{den}.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2821

Zaaknummer: 202000016/1/R1

Wetsartikelen: WHO-richtlijn en 3.14a Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Holland

Gedeputeerde staten hebben onvoldoende onderzocht of Tata Steel door gebruik te maken van een ander brandstofmengsel kan voldoen aan het met BBT geassocieerde emissieniveau en hebben ten onrechte een ruimere emissiegrenswaarde voor NO_x vergund.

Casus

Gedeputeerde staten hebben de omgevingsvergunning van Tata Steel geactualiseerd. In dat kader hebben zij, in afwijking van de BBT-conclusies voor de ijzer- en staalindustrie die een emissieniveau van maximaal 100 mg/Nm³ voorschrijven, voor één van de hoogovens een emissiegrenswaarde vergund van 140 mg/Nm³. De emissie van NO_x wordt met name veroorzaakt door de aanwezigheid van gebonden stikstof (HCN en NH₃) in het brandstofmengsel. Hiertegen is beroep ingesteld door de Inspectie voor Leefomgeving en Transport (ILT). ILT stelt dat het proces bij de hoogoven niet voldoet aan de in BBT-conclusie 65 voorgeschreven techniek. De techniek van BBT-conclusie 65 houdt in het afzonderlijk en in combinatie als brandstof gebruiken van vier daarin genoemde gassen. In het bestreden besluit is uitgegaan van het door Tata Steel gebruikte brandstofmengsel (hoogovengas aangevuld met cokesovengas). Er is ten behoeve van het bestreden besluit niet onderzocht of een andere samenstelling van het brandstofmengsel mogelijk is waarmee aan het emissieniveau van BBT-conclusie 65 wordt voldaan.

Rechtsvraag

Heeft verweerder voldoende onderzocht of Tata Steel kon voldoen aan het in de BBT-conclusies voor de ijzer- en staalindustrie voorgeschreven emissieniveau?

Uitspraak

In het bestreden besluit wordt ervan uitgegaan dat Tata Steel met het door haar gebruikte brandstofmengsel (hoogovengas aangevuld met cokesovengas) voldoet aan deze door BBT-conclusie 65 voorgeschreven techniek, maar desalniettemin niet kan voldoen aan het met

BBT-conclusie 65 geassocieerde emissieniveau. Om die reden is in het bestreden besluit een ruimere emissiegrenswaarde bepaald (140 mg/Nm³). Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder echter niet deugdelijk gemotiveerd waarom van dit uitgangspunt uitgegaan mag worden en waarom de vaststelling van deze ruimere emissiegrenswaarde (140 mg/Nm³) noodzakelijk is. Het onderzoek van DNV-GL Oil & Gas dat aan het bestreden besluit ten grondslag ligt, is daartoe niet toereikend. Dit onderzoek heeft (zoals eiser terecht heeft gesteld) slechts betrekking op de vraag wat de oorzaak is van de hogere NO_x-emissie bij HO₇ en of die emissie met bepaalde NO_x-reducerende maatregelen kan worden verminderd. Alleen zijdelings komen enkele andere brandstofmengsels (wat variaties in de verhouding van hoogovengas en cokesovengas en een variant waarbij het cokesovengas is vervangen door aardgas) aan de orde. Het onderzoek heeft dus geen betrekking op de vraag of een brandstofmengsel bruikbaar is waarmee aan de emissiewaarde van BBT-conclusie 65 wordt voldaan, en wanneer dat niet het geval is, met welk brandstofmengsel deze norm zo dicht mogelijk wordt benaderd.

De stellingen van verweerder, inhoudende dat de inzet van een dergelijk ander brandstofmengsel in de praktijk niet mogelijk is, geven geen aanleiding voor een ander oordeel. Voor wat betreft de stelling van verweerder (zoals aangevuld ter zitting) dat voor de inzet van een gevarieerd gebruik van oxystaalovengas en aardgas als menggas, een kostbare en ingrijpende wijziging in de inrichting van Tata Steel nodig is, geldt dat de kosteneffectiviteit van de techniek opgenomen in BBT-conclusie 65 (het gebruik van de vier gassen) is meegewogen bij de vaststelling ervan. Zoals verweerder heeft onderkend (zie overweging 2.2) betekent dit dat de kosteneffectiviteit van deze techniek bij de uitvoering ervan binnen de inrichting van Tata Steel in beginsel geen rol kan spelen. Verweerder heeft de stelling dat dit niet kosteneffectief kan bovendien niet onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:9876

Zaaknummer: 18 / 4639

Wetsartikelen: 2.30 Wabo, 2.31 lid 1 onder b Wabo en 5.5 lid 7 Bor

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Bergen

In advies wordt op begrijpelijke en concludente wijze beargumenteerd dat ten aanzien van het bos geen sprake is van een (grote) cultuurhistorische of monumentale waarde.

Casus

Aan Staatsbosbeheer is een omgevingsvergunning verleend om in het kader van N2000-herstelmaatregelen voor de Schoorlse Duinen 7,6 hectare zwarte dennenbos in de kustzone om te vormen naar duingrasland conform het N2000-beheerplan Schoorlse Duinen. Er wordt 7,6 hectare van het Dr. van Steijnbos gekapt en gedeeltelijk gerooid om verloren duingrasland te herstellen.

Rechtsvraag

Heeft verweerder zich, gelet op zijn vergewisplicht, bij het verlenen van de gevraagde omgevingsvergunning mogen baseren op het aan de besluitvorming ten grondslag gelegde rapport van Bureau Natuurlijke Zaken?

Uitspraak

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling volgt dat een bestuursorgaan in beginsel mag afgaan op een advies van een onafhankelijke deskundige, nadat is nagegaan of het advies op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten.

De voorzieningenrechter is van mening dat aan dit criterium is voldaan. Dat, zoals eiseres heeft betoogd, Bureau Natuurlijke Zaken de rapportages van Staatsbosbeheer voornamelijk heeft beoordeeld op basis van literatuur en eigen expertise, zonder eigen feitenonderzoek, maakt op zichzelf nog niet dat het advies onzorgvuldig tot stand is gekomen.

Inhoudelijk stelt eiseres zich op het standpunt dat Bureau Natuurlijke Zaken de leeftijd van de bomen en daarmee de monumentale en cultuurhistorische waarde van het bos heeft miskend

en dat het advies daarom op een onjuiste grondslag is gebaseerd. Wat verder ook zij van de leeftijd van de bomen, naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft Bureau Natuurlijke Zaken op begrijpelijke en concludente wijze beargumenteerd dat ten aanzien van het bos geen sprake is van een (grote) cultuurhistorische of monumentale waarde. Hetgeen eiseres daartegen naar voren heeft gebracht is voor de voorzieningenrechter onvoldoende om tot een ander oordeel te komen. De voorzieningenrechter respecteert zonder meer dat eiseres een andere belevingswaarde heeft bij het bos, maar dat acht de voorzieningenrechter op zichzelf niet voldoende om de conclusies die volgen uit het advies van Bureau Natuurlijke Zaken te ontkrachten.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:9696

Zaaknummer: 20/5736

Wetsartikelen: 2.2 Wabo

RECHTSPRAAK

Verzoek om handhaving Wnb/Fryslân

Passende beoordeling voldoet niet aan de minimaal daaraan te stellen eisen, geen zekerheid dat het project de natuurlijke kenmerken van het gebied niet zal aantasten. Geen concreet zicht op legalisatie.

Casus

Verzocht is om handhavend op te treden tegen het wijzigen van een melkrundveehouderij door middel van de bouw van een nieuwe loopstal.

Rechtsvraag

Is er sprake van een passende beoordeling die voldoet aan de minimaal daaraan te stellen eisen?

Uitspraak

De voorzieningenrechter is van oordeel dat aan een passende beoordeling in ieder geval de eis moet worden gesteld dat hij is opgesteld door een deskundige, inzicht geeft in de emissies van een project en een beoordeling inhoudt van de gevolgen van die emissies voor de betrokken natuurgebieden in het licht van hun instandhoudingsdoelstellingen, waarbij de zekerheid wordt verkregen dat het project de natuurlijke kenmerken van het gebied niet zal aantasten.

Naar aanleiding van het verhandelde ter zitting op 29 oktober 2020 heeft de adviseur van de maatschap desgevraagd een afschrift van een certificaat d.d. 3 mei 2018 van Libereaux advies- en leertrajecten overgelegd, waaruit blijkt dat de adviseur van de maatschap heeft deelgenomen aan vier activiteiten van het EVP KC-traject voor onder andere het VTH-deskundigheidsgebied Groen en ecologie.

De voorzieningenrechter overweegt dat uit voormeld certificaat niet volgt dat de adviseur van de maatschap beschikt over voldoende wetenschappelijke kennis om als ecooloog een passende beoordeling op te stellen. Voorts is de adviseur van de maatschap naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen onafhankelijke deskundige, maar een partijdeskundige. Dit

brengt met zich dat verweerder niet zonder meer de door de adviseur van de maatschap overgelegde toelichting met de daarbij behorende Aeries-berekeningen als passende beoordeling aan het ontwerpbesluit tot het verlenen van een Wnb-vergunning ten grondslag heeft kunnen leggen.

De voorzieningenrechter overweegt voorts dat, los van de vraag of met de Aeries-berekeningen de juiste stikstofdepositie van het onderhavige project in kaart is gebracht, een passende beoordeling waarbij wordt ingegaan op de effecten van de berekende stikstofdepositie op de Natura 2000-gebieden in het licht van de instandhoudingsdoelstellingen van die Natura 2000-gebieden ontbreekt.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is komen vast te staan dat noch aan de onderhavige aanvraag van de Wnb-vergunning, noch aan de ontwerpvergunning zoals deze ter inzage is gelegd een passende beoordeling ten grondslag is gelegd, die aan de minimaal daaraan te stellen eisen voldoet en dat aldus geen zekerheid is verkregen dat het project de natuurlijke kenmerken van het gebied niet zal aantasten. Hieruit volgt dat het door verweerder ingenomen standpunt dat er in dit geval sprake is van een concreet zicht op legalisatie, ontoereikend is gemotiveerd.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 12-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2020:4025

Zaaknummer: LEE 20-02888

Wetsartikelen: 2.7 Wnb

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Sluis

Een bestemmingsplan waarbij een nieuwe individuele burgerwoning wordt toegestaan, voldoet niet aan de rood-voor-roodregeling uit de Provinciale Omgevingsverordening Zeeland.

Casus

Het plan maakt het mogelijk om een burgerwoning te bouwen. In ruil daarvoor zal een verouderde bedrijfswoning worden gesloopt. Appellanten vrezen voor aantasting van privacy en woongenot. Appellanten betogen dat niet wordt voldaan aan de in provinciale omgevingsverordening opgenomen regeling. De rood-voor-roodregeling (rvr-regeling) geldt uitsluitend voor individuele burgerwoningen en kan hier niet van toepassing zijn, omdat de te verplaatsen woning een bedrijfswoning is. De raad stelt dat in bijlage C bij artikel 2.7 van de verordening weliswaar wordt gesproken over de verplaatsing van een 'burgerwoning', maar dat desondanks in dit geval de verplaatsing van een 'bedrijfswoning' passend is binnen de kaders van het provinciaal beleid.

Rechtsvraag

Valt de vervanging van een bedrijfswoning door een burgerwoning onder de rvr-regeling uit de provinciale verordening?

Uitspraak

Over het betoog van [appellant] en anderen dat de rvr-regeling hier niet van toepassing is, overweegt de Afdeling als volgt. De rvr-regeling voorziet in verbetering, uitbreiding en verplaatsing van bestaande individuele burgerwoningen. Nieuwe individuele burgerwoningen zijn niet toegestaan, zo staat in (de toelichting bij) artikel 2.7 van de verordening. Het plan maakt de sloop van een bedrijfswoning en de bouw van een burgerwoning mogelijk. Ter zitting heeft de raad bevestigd dat de nieuwe woning planologisch en feitelijk een burgerwoning wordt. Het gaat in het plan dus niet om het verplaatsen en verbeteren van een bestaande individuele burgerwoning, zoals omschreven in de rvr-regeling, maar om het

toestaan van een nieuwe individuele burgerwoning. De verplaatsing van de bedrijfswoning kan, anders dan de raad stelt en gezien de onder 1 van bijlage C bij artikel 2.7 van de verordening opgenomen voorwaarden, ook niet worden aangemerkt als het benutten van bestaande bebouwing zoals vermeld in de rvr-regeling. Hierdoor wordt niet aan de voorwaarden onder 1 uit bijlage C bij artikel 2.7 van de verordening voldaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2613

Zaaknummer: 201906095/1/R1

Wetsartikelen: 2.7 Provinciale Omgevingsverordening Zeeland

RECHTSPRAAK

Handhaving/Someren

Wanneer is er bij een omgevingsvergunning milieu sprake van een concreet zicht op legalisatie?

Casus

Een motorclub organiseert motorcrosswedstrijden op een terrein in de Herselse bossen te Lierop. Appellant en anderen wonen in de omgeving van dit perceel en ondervinden overlast van het gebruik van dit terrein als crossbaan. Zij hebben het college verzocht handhavend op te treden tegen de motorcrossactiviteiten zonder omgevingsvergunning voor de activiteit milieu. Over het geschil is door de rechtbank en de Afdeling eerder geoordeeld dat het college ten onrechte heeft geweigerd om handhavend op te treden, omdat er geen sprake was van een concreet zicht op legalisatie. Het college heeft in bezwaar opnieuw geweigerd om handhavend op te treden, omdat de motorclub de aanvraag voor een omgevingsvergunning milieu in die zin heeft geweigerd dat deze alleen nog ziet op de activiteiten die vallen onder het overgangsrecht van het bestemmingsplan.

Rechtsvraag

Wanneer is bij een omgevingsvergunning milieu sprake van een concreet zicht op legalisatie?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 1 juli 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1542, kan van concreet zicht op legalisatie in het geval van een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu alleen sprake zijn als ten tijde van het besluit een ontvankelijke aanvraag ter legalisatie van de illegale activiteit is ingediend. Zoals de Afdeling voorts eerder heeft overwogen (uitspraak van 1 juli 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BJ1123) is voor concreet zicht op legalisatie niet vereist dat reeds volledig inzicht bestaat in de van de aangevraagde inrichting te duchten milieugevolgen en de ter beperking van deze gevolgen aan een eventueel te verlenen vergunning te verbinden voorschriften. Vereist is in de regel dat een vergunningaanvraag strekkende tot legalisatie van de illegale situatie is ingediend, die volgens het bevoegd gezag voldoende gegevens bevat voor een goede beoordeling van de gevolgen van

de inrichting voor het milieu en dat het bevoegd gezag geen beletselen ziet voor verlening van de gevraagde vergunning.

De enkele omstandigheid dat het college binnen één dag na de wijziging van de aanvraag om omgevingsvergunning heeft beoordeeld of deze wijziging van de aanvraag concreet zicht op legalisatie oplevert, maakt niet dat het besluit van 10 december 2019 reeds daarom voor vernietiging in aanmerking komt. Uit deze termijn alleen blijkt immers niet of het bevoegd gezag voldoende gegevens heeft voor een goede beoordeling van de gevolgen van de inrichting voor het milieu. Daarnaast zijn de onderzoeken die ten grondslag liggen aan deze wijziging van de aanvraag reeds ruim voor deze datum opgesteld en is het college al geruime tijd aan het onderzoeken of en op welke wijze er medewerking kan worden verleend aan de gevraagde activiteiten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2576

Zaaknummer: 202000367/1/R4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder e Wabo

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets/Maasdriel

Welke rol kunnen de geldende milieuregels spelen bij de beantwoording van de vraag of er, vanwege belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu, een MER moet worden opgesteld?

Casus

Aanvraag voor een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (vanwege aspect MER) voor het wijzigen van een varkenshouderij naar een geitenhouderij met 1.900 geiten. Het college heeft de vergunning, die twee keer eerder door de rechtbank is vernietigd, verleend. Het bedrijf is gelegen in een buitengebied. In de omgeving van het bedrijf zijn binnen een straal van ongeveer 2 km 13 andere veehouderijen gevestigd. De dichtstbijzijnde veehouderij is gelegen op een afstand van 140 m. In de directe omgeving zijn ook 12 woningen gelegen. Volgens een GGD-advies wordt het gezondheidkundig geaccepteerde hinderniveau in de beoogde situatie overschreden en zijn om die reden aanvullende maatregelen vanuit gezondheidkundig oogpunt noodzakelijk.

Rechtsvraag

1. Welke rol spelen de geldende milieuregels bij de beantwoording van de vraag of sprake is van belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu?
2. Heeft het college voldoende gemotiveerd waarom het bij zijn beoordeling het GGD|advies naast zich neer heeft gelegd?

Uitspraak

1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 11 september 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3109) kan de vraag of de inrichting zal kunnen voldoen aan de daarvoor geldende milieuregels niet worden gelijkgesteld met de vraag of zich belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen, die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. De omstandigheid dat wordt voldaan aan de milieuregels kan wel worden betrokken bij de beoordeling of sprake is van belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu.

De enkele omstandigheid dat aan de geurnormen wordt voldaan, betekent echter niet dat de rechtbank bij haar beoordeling geen gewicht mocht toekennen aan de toename in de voorgrondbelasting en achtergrondbelasting en de wijziging van de classificatie van het woon- en leefklimaat bij de woning.

2. De omgevingsvergunning is aangevraagd in verband met een wijziging van de varkenshouderij naar een geitenhouderij. Het is deze wijziging ten aanzien waarvan het college dient te beoordelen of zij belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. Daarbij dienen de milieugevolgen vanwege de inrichting in de reeds vergunde situatie als uitgangspunt te worden genomen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3072).

In het GGD-advies van 20 november 2017 is geconcludeerd dat het gezondheidskundig geaccepteerde hinderniveau in de beoogde situatie wordt overschreden. Daarbij is de achtergrondbelasting voor de GGD leidend geweest. Maar zoals hiervoor is overwogen, moeten de milieugevolgen van de wijziging worden beoordeeld. Uit het advies blijkt niet dat de GGD dat heeft gedaan. Zoals het college al had opgemerkt in het besluit van 21 augustus 2018, komt het advies van de GGD neer op een beoordeling van de wenselijkheid van de totale situatie uit een oogpunt van volksgezondheid. Dat is echter niet het criterium volgens het hiervoor benoemde toepasselijke wettelijke kader. Anders dan de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat het college deugdelijk heeft gemotiveerd waarom het bij zijn beoordeling het GGD-advies naast zich neer heeft gelegd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2819

Zaaknummer: 201903009/1/R4

Wetsartikelen: 7.17 Wm, 2.1 lid 1 onder i Wabo, 2.2a lid 1 Bor en 5.13b lid 1 Bor

RECHTSPRAAK

Handhaving/Noord Holland

Dat verzoekster er een financieel belang bij heeft om haar bedrijfsvoering niet stil te hoeven leggen, is onvoldoende reden om een voorlopige voorziening te treffen.

Casus

Last onder dwangsom om te voorkomen dat de in de vergunning (omgevingsvergunning voor de activiteit milieu) opgenomen maximale hoeveelheid te composteren afval per jaar wordt overschreden. Aan de vergunning is het volgende voorschrift verbonden: ‘Ten behoeve van de compostering mag uitsluitend GFT, analoog-GFT en groenafval tot een gezamenlijke hoeveelheid van 55.000 ton/jaar worden geaccepteerd. Het groenafval valt uitsluitend onder de Euralcodes (...)’

Niet in geschil is dat er zich tussen het aan verzoekster aangeleverde GFT-afval (nagenoeg) altijd stukjes glas en steentjes bevinden. De kern van het geschil tussen partijen betreft de vraag of het gewicht van dit glas en deze steentjes meetelt bij de maximale tonnage genoemd in voorschrift 3.21.1.

Verzoekster vraagt de voorzieningenrechter het primaire besluit te schorsen tot zes weken na de beslissing op haar bezwaarschrift om te voorkomen dat zij de dwangsom van € 100.000 verbeurt.

Rechtsvraag

Is er sprake van onverwijlde spoed dat, gelet op de betrokken belangen, vereist dat er een voorlopige voorziening wordt getroffen?

Uitspraak

Aan de kant van verzoekster speelt in de eerste plaats een financieel belang. Dat belang acht de voorzieningenrechter niet zwaarwegend. Mogelijk moet verzoekster, in afwachting van de uitkomst van de bodemprocedure in bezwaar en eventueel (hoger) beroep, de dwangsom van

€ 100.000 aan verweerder betalen. In dat geval geldt echter dat verweerder de ingevorderde dwangsom, wanneer verzoekster in de bodemprocedure in het gelijk wordt gesteld, aan verzoekster moet terugbetalen, zo nodig met vergoeding van wettelijke rente.

Verzoekster heeft ter zitting ter onderbouwing van haar belang bij schorsing van de opgelegde last met name betoogd dat zij groot en onomkeerbaar nadeel zal ondervinden van de dreigende tijdelijke stillegging van de verwerkingsinstallatie. Deze eventuele stillegging is echter geen rechtstreeks gevolg van de opgelegde last, maar van de keuze van verzoekster om niet eerder in 2020 tot aanpassing van de (maandelijks) te verwerken hoeveelheid GFT-afval over te gaan. Verzoekster heeft er bij haar bedrijfsvoering kennelijk voor gekozen om uit te gaan van de juistheid van haar uitleg van voorschrift 3.21.1. Wetende dat verweerder bij de voorgeschreven maximale tonnage de stroom 'glas en steentjes' meetelt, heeft zij het risico genomen dat, wanneer de uitleg van verweerder juist zal blijken te zijn, zij aan het einde van het jaar 2020 de voorgeschreven maximale tonnage overschrijdt. Dat dit risico zich nu dreigt te verwezenlijken, moet voor rekening van verzoekster blijven.

Het belang van verweerder om, in afwachting van de uitkomst van de bodemprocedure, verdere belasting van het milieu te voorkomen, acht de voorzieningenrechter in dit geval zwaar wegen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:9107

Zaaknummer: 20/5010

Wetsartikelen: 8:81 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Tubbergen

Wijziging geurreductiepercentage van combiwassers in Rgv niet onverbindend.

Casus

Aanvraag om omgevingsvergunning voor het uitbreiden van een varkensbedrijf met een stal met twee gecombineerde luchtwassystemen. De aanvraag is geweigerd vanwege de geurbelasting, deze is berekend aan de hand van de gewijzigde geuremissiefactoren die per 20 juli 2018 in de Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv) zijn opgenomen. Eisers (onder meer de Producten Organisatie Varkenshouderij, POV) betogen dat deze regeling op basis van exceptieve toetsing onverbindend moet worden verklaard.

Rechtsvraag

1. Hoe intensief toetst de rechtbank de in de Rgv opgenomen regelgeving?
2. Is de wijziging van geuremissiefactoren voldoende gemotiveerd?
3. Zijn de gevolgen van de geuremissiefactoren onevenredig voor varkenshouders?

Uitspraak

1. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit het voorgaande dat de staatssecretaris uit voorzorg, vanwege (onzekere) risico's, besloten heeft maatregelen te nemen. Deze beoordeling van een voor de maatschappij al dan niet aanvaardbaar risico is primair een bestuurlijk politieke taak (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2019, ECLI:NL:RVS:2019:4210). Daarnaast betreft de vraag of de combi-wassers het vereiste rendement kunnen behalen naar het oordeel van de rechtbank een technisch complexe aangelegenheid. Gelet hierop en het in rechtsoverweging 6 van de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:452, OGR 2020-0024) weergegeven toetsingskader, zal de rechtbank de Regeling terughoudend toetsen.

2. De rechtbank is van oordeel dat WUR in dit verband moet worden aangemerkt als een

deskundige instantie. Dit hebben eisers niet bestreden en ook hebben zij niet een door een deskundige opgestelde contraexpertise ingediend. Zij hebben slechts kritische kanttekeningen geplaatst bij de opzet en de wijze van uitvoering van het onderzoek door WUR. De rechtbank is echter van oordeel dat het bevoegd gezag op basis van het WUR-rapport voldoende aanknopingspunten had om in het algemeen te kunnen zeggen dat de combiwassers wat betreft geurreductie in de praktijk veel minder goed presteren dan waarvan werd uitgegaan in de Rgv.

De rechtbank ziet in wat eisers hebben aangevoerd dan ook geen aanleiding om te oordelen dat het WUR-rapport onvoldoende wetenschappelijk fundament biedt voor de verhoging van de geuremissiefactoren. Dit betekent dat de rechtbank ook geen reden ziet voor het oordeel dat de Regeling in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel of het motiveringsbeginsel is vastgesteld.

3. De rechtbank is van oordeel dat de vaststelling van de Regeling door de staatssecretaris niet in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de staatssecretaris in redelijkheid uit voorzorg en in afwachting van nader onderzoek, dat momenteel loopt, de voorkeur kunnen geven aan de belangen van omwonenden en het milieu. De rechtbank acht van belang dat de verhoging van de emissiefactoren de bestaande situatie van varkenshouderijen niet aantast.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2020:3776

Zaaknummer: ak_19_1224

Wetsartikelen: Rgv

RECHTSPRAAK

Strafrecht/handelen in afwijking van vergunning

Strafrechtelijke veroordeling vanwege het in strijd met de vergunningvoorschriften aanvoeren en hygiëniseren van mest.

Casus

Verdachte had een inrichting voor het houden van dieren en/of het opslaan en/of bewerken van mest. In 2009/2010 heeft verdachte zich niet gehouden aan de vergunningvoorschriften. De verdachte heeft aanzienlijke hoeveelheden mest van buiten de inrichting aangevoerd en bewerkt. Ook heeft de verdachte zonder vergunning mest gehygiëniseerd. Niet voor niets worden aan dergelijke activiteiten strenge voorwaarden gesteld.

Rechtsvraag

Welke omstandigheden acht het hof relevant voor het al dan niet opleggen van een sanctie en de hoogte daarvan?

Uitspraak

Niet voor niets worden aan het aanvoeren en bewerken van mest strenge voorwaarden gesteld. Door de niet vergunde verandering c.q. uitbreiding van de activiteiten binnen de inrichting heeft de verdachte belemmerd dat er tijdig en vooraf zicht was op de milieuaspecten die de niet vergunde activiteiten met zich brachten of konden brengen. Zij heeft ook degenen die wel volgens de wettelijke voorschriften handelen en kosten maken om dat te doen in een nadeliger positie gebracht, door voor zichzelf op illegale wijze een concurrentievoordeel te creëren. Het hof rekent dit de verdachte aan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 06-11-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:3440

Zaaknummer: 20-003612-11

Wetsartikelen: 8.1 Wm en 1a, 2 en 6 Wed

RECHTSPRAAK

Wnb-vergunning/Groningen

Schorsing van een uitspraak betreffende een Wnb-vergunning voor het uitbreiden van de huidige inrichting met en het inwerking hebben van een derde afvalverbrandingslijn.

Casus

Aan Energy from Waste Delfzijl B.V. (hierna: EEW) is een vergunning ingevolge de Wet natuurbescherming verleend voor het uitbreiden van de huidige inrichting met en het inwerking hebben van een derde afvalverbrandingslijn bij EEW in Delfzijl. Het ingestelde beroep is door de rechtbank gegrond verklaard. EEW en gedeputeerde staten van Groningen hebben de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Rechtsvraag

Moet het verzoek om voorlopige voorziening worden toegewezen?

Uitspraak

De rechtbank heeft aan haar oordeel dat de vergunning van 15 november 2019 niet in stand kan blijven, ten grondslag gelegd dat de op 13 juni 2007 aan EEW verleende vergunning ingevolge de Natuurbeschermingswet 1998 van rechtswege is vervallen. Het oordeel van de rechtbank houdt aldus in dat EEW voor geen van de drie afvalverbrandingslijnen beschikt over de vereiste vergunning(en) op grond van de Nbw of de Wnb.

De voorzieningenrechter heeft gerede twijfel of de aangevallen uitspraak in hoger beroep in stand kan blijven. Betwijfeld kan worden of dit oordeel in overeenstemming is met de Nbw 1998 en thans de Wnb, in het licht van de uitspraak van de Afdeling van 9 april 2014. Ook indien wordt uitgegaan van de formele rechtskracht van voorschrift 5, zoals appellanten bepleiten, kan er naar het oordeel van de voorzieningenrechter twijfel bestaan over de vraag of dit voorschrift zo moet worden gelezen dat de vergunning van 13 juni 2007 onder de gegeven omstandigheden van rechtswege is vervallen, onder meer omdat die interpretatie in strijd lijkt met de Nbw 1998 en de Wnb. Weliswaar maken die wetten vergunningen voor bepaalde tijd

mogelijk, maar voorschrift 5 houdt bij de lezing van de rechtbank in dat de vergunning op een bij de inwerkingtreding ervan niet bekend tijdstip van rechtswege zou vervallen, waarmee de vergunning uit 2007 dus niet als een vergunning voor bepaalde tijd kan worden gekwalificeerd. Dan komt het oordeel van de rechtbank dat voorschrift 5 maakt dat de vergunning in 2013 van rechtswege is vervallen dus neer op een lezing van het voorschrift die zich naar voorlopig oordeel in het verlengde van de uitspraak van de Afdeling van 9 april 2014 niet met die wetten verdraagt, omdat die wetten niet voorzien in het van rechtswege vervallen van een onherroepelijke vergunning. Dat geeft de voorzieningenrechter aanleiding om aan die lezing te twijfelen.

De voorzieningenrechter ziet aanleiding om het verzoek toe te wijzen en een voorziening te treffen. Daarbij wordt aan de door EEW gestelde belangen bij het treffen van de gevraagde voorziening een groter gewicht toegekend dan aan de belangen van appellanten bij het uitblijven daarvan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2711

Zaaknummer: 202005526/2/R2

Wetsartikelen: 8:81 Awb